

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera, a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobce: **Mgr. L. K.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený JUDr. Michalem Vejlupkem, advokátem,
sídlem Hradiště 97/4, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Lidické náměstí 899/9, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. KRPU-45981-14/ČJ-2019-0400KR-PK,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 29. 4. 2019, č. j. KRPU-45981-14/ČJ-2019-0400KR-PK, se pro **vadu řízení zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ředitele Krajského ředitelství policie

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústeckého kraje ze dne 29. 4. 2019, č. j. KRPU-45981-14/ČJ-2019-0400KR-PK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro Službu kriminální policie a vyšetřování (dále jen „služební funkcionář“) ve věcech kázeňských ze dne 16. 1. 2019, č. j. KR-14/2019. Tímto rozhodnutím služební funkcionář uznal žalobce vinným za spáchání kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) spočívajícího v porušení povinností podle § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 téhož zákona a uložil mu na základě § 51 odst. 1 písm. b) stejného zákona kázeňský trest snížení základního tarifu o 5 % na dobu dvou měsíců.

2. Současně žalobce žádal, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobce předně namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení věci. Podstatou správního řízení bylo podle žalobce posouzení, zda tím, že žalobce v měsíci červnu 2018 nevypracoval požadovaným způsobem formulář F10, respektive formulář G1, jelikož v něm nedostatečně vyplnil primární záznamy zkoumání, a to u dvou zkoumání, jednal v rozporu s kapitolou 10.7 „Metody zaznamenávání pozorování a výsledků“ Interního dokumentu SMK OKTE Standardní operační postup TRA-1 Zkoumání stop obuvi, a zda je tedy vinen z kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru.
4. Žalobce zdůraznil, že již od začátku správního řízení uváděl, že tohoto formálního pochybení se sice dopustil, nicméně že v něm nelze spatřovat porušení jeho služební kázně. Žalobce byl přesvědčen, že v tomto pochybení není možné spatřovat ani naplnění všech zákonných znaků přestupku, neboť zejména nevykazuje ani minimální stupeň společenské škodlivosti.
5. Žalobce dále zdůraznil, že postup správních orgánů považuje za diskriminační vůči jeho osobě, a to jak ze strany původně rozhodujícího služebního funkcionáře, tak i v řízení odvolacím ze strany žalovaného, neboť jeho námitkami nejen proti samotným primárním záznamům, ale také proti postupům vůči žalobci se ani jeden z uvedených orgánů řádně nezabýval. Tím byl žalobce zkrácen na svých právech, a proto považoval napadené rozhodnutí za nezákonné.
6. Žalobce dále podotkl, že primární záznamy jsou pouze pomocným materiálem, který má podpůrnou funkci pro následné zpracování samotného odborného vyjádření či znaleckého posudku. Nejedná se o žádný oficiální výstup, ale o výstup, který má pouze znalci usnadnit práci. Žalobce tak měl za to, že tomuto primárnímu záznamu nemůže být přisuzována vyšší důležitost než samotnému výstupu zkoumání, tj. samotnému odbornému vyjádření, potažmo znaleckému posudku. Namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí opak, a to i přes skutečnost, že svědkyně Ing. B. uvedla, že systém není uzavřený, může se doplňovat a dopisovat a že na jiných částech Odboru kriminalistické techniky a expertiz (dále jen „OKTE“), a to např. Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, je tento primární záznam nepovinný, fakultativní prostředek. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že má primární záznam vyšší prioritu než konečný posudek. Žalobce zdůraznil, že v průběhu správního řízení navrhoval, aby si žalovaný vyžádal od ostatních pracovišť OKTE přehled, kde musí být primární záznam obligatorně veden a v případě, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tak veden být musí, aby si vyžádal sdělení, jak se jeho případné nevyplnění následně řeší. Tento návrh pak ale žalovaný zcela neopodstatněně zamítl.

7. Žalobce uvedl, že ve správním řízení navrhoval, aby bylo také doloženo, kolik pracovníků na OKTE služby kriminální policie a vyšetřování Ústeckého kraje primární záznamy řádně za rok 2018 nevyplnilo a jak bylo uvedené jednání s nimi řešeno, tj. zda byli také kázeňsky stíháni. Žalobce měl totiž za to, že takové kázeňské řízení bylo vedeno pouze s ním. V této souvislosti žalobce poukazoval na vyjádření žalovaného na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že podobného pochybení se dopustili další 4 pracovníci, kteří však potrestáni nijak nebyli.
8. V tomto kontextu žalobce zdůraznil, že to byl pouze on, který nedostal každoroční odměny, ale byl také nyní, pravděpodobně „za trest“, vyslán na tzv. studijní pobyt na Územní oddělení Teplice, v době od 20. května 2019 do 31. prosince 2019, ačkoliv nikdo nikdy nebyl na tak dlouhý studijní pobyt vyslán. Navíc, žalobce je znalcem s vlastním znaleckým oprávněním v odvětví trasologie a defektoskopie, nikoliv technikem. Jako znalec, žalobce stopy zkoumá, vyhodnocuje a porovnává. Stopy ale nevyhledává ani nedokumentuje, což by mělo být náplní tohoto studijního pobytu.
9. Dále žalobce namítal, že se žalovaný řádně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí stále opakuje, že se žalobce provinil porušením rozkazu, opakovaným a závažným způsobem s tím, že dodatečně dovozuje, že bude žalobce takto nadále jednat. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není ovšem zřejmé, jak k tomuto závěru dospěl. Zároveň žalovaný nijak nevysvětluje, jak dospěl k závěru, že se v případě žalobce jedná o neuposlechnutí rozkazu.
10. Žalobce měl za to, že se o rozkaz nejednalo. Pokud by se žalobce provinil neuposlechnutím rozkazu, dopustil by se trestného činu ve smyslu ustanovení § 375 trestního zákoníku a měl by být vyšetřován Generální inspekcí bezpečnostních sborů.
11. Žalobce nesouhlasil ani s tvrzením žalovaného, že nevyplnění primárního záznamu může vést k anarchii na pracovišti či jinak významně ohrozit plnění poslání policie. K tomu žalobce podotkl, že žalovaný na jednu stranu tvrdí, že jednání žalobce ohrožuje chod pracoviště, na druhou stranu, námitku žalobce o tom, že uvedené jednání nemělo žádný vliv na chod pracoviště a ani na udělenou akreditaci od ČIA, označuje jako nedůvodnou.
12. Žalobce dále namítal, že žalovaný neobstatal žádný důkaz o tom, že by pochybení žalobce dosahovalo takové intenzity, aby bylo přistoupeno ke kázeňskému postihu. Žalobce poukazoval, na to, že když uvedené namítl ve svém odvolání, žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze vypočetl druhy kázeňských trestů, aniž by prokázal nebo doložil naplnění všech znaků kázeňského přestupku, zejména jeho intenzitu a škodlivost. Žalovaný nekonkretizoval, z čeho dovozuje, že se jedná o přestupek, za který je nezbytné uložit trest.
13. S ohledem na shora uvedené považoval žalobce napadené rozhodnutí za zcela nezákonné, v rozporu s principy dobré správy, v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. Zkoumání skutkového stavu bylo nedostatečné, v důsledku toho jsou závěry žalovaného nesprávné, nedostatečné a neúplné. Přístup žalovaného žalobce považoval za zcela diskriminující a vůbec neřešící podstatu věci. Žalobce rovněž vytýkal žalovanému, že v napadeném rozhodnutí pouze přejímá závěry učiněné služebním funkcionářem, že se spokojil pouze s vágními a nedostatečnými vyjádřeními nadřízeného žalobce. Žalobce měl tak za to, že trvají pochybnosti o jeho vině, respektive o naplnění všech znaků kázeňského přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný na výzvu soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž stručně zrekapituloval průběh správního řízení. Námitky žalobce považoval za nedůvodné. Konstatoval, že podstata primárních záznamů a jejich vyplňování byla vysvětlena již v návrhu na zahájení řízení, stejně tak jako svědeckou výpovědí Ing. V. B. K námitce, že se žalovaný nevypořádal s jeho návrhem, aby byl od ostatních OKTE vyžádán přehled pracovišť, na nichž musí být primární záznam obligatorně veden, a aby byla vyžádána sdělení, jak se jeho případné nevyplnění následně řeší, žalovaný odkázal na stranu 10 až 12 žalobou napadeného rozhodnutí.
15. Žalovaný byl přesvědčen, že v daném případě nebyla porušena ani zásada nestranného postupu správních orgánů, ani rovného přístupu k dotčeným osobám, ani zásada předvídatelnosti či legitimního očekávání. Konstatoval, že kázeňské řízení o uložení kázeňského trestu je časově i administrativně náročné a přímý nadřízený, resp. příslušný služební funkcionář se k němu uchyluje, až když předchozí mírnější metody vedení podřízeného selžou. V daném případě žalobce pouze na základě neformálního projednání nedostatků ve vyplňování primárních záznamů nesjednal nápravu sám.
16. K námitkám žalobce ohledně naplnění všech znaků kázeňského přestupku, zejména k naplnění škodlivosti, žalovaný uvedl, že základním objektem skutkové podstaty kázeňského přestupku je služební (vnitřní) disciplína, a ta je spácháním kázeňského přestupku porušena vždy. Škodlivost je pojmovým znakem správního deliktu stejně jako protiprávnost. Právní řád výslovně zná škodlivost jako společenskou škodlivost. K tomu žalovaný odkázal na znění § 12 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku a § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a uvedl, že škodlivost u kázeňského přestupku se posuzuje už na samém začátku zjištění závadného jednání či chování příslušníka. Je-li vedoucí příslušník podle § 45 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru povinen hodnotit výkon služby podřízených příslušníků a zjistí-li závady, musí rozhodnout, jsou-li natolik závažné, aby o nich bylo vedeno administrativně náročné kázeňské řízení, anebo zda věc vyřeší jen neformálním vytknutím bez dalších záznamů či v rámci služebního hodnocení ve smyslu § 203 zákona o služebním poměru. Pokud jsou nedostatky ve výkonu služby závažnější a opakované, vedoucí příslušník může hodnocení vyhodnotit v závěru služebního hodnocení podle § 203 odst. 4 písm. a) zákona o služebním poměru. Na tomto místě žalovaný zdůraznil, že zde nabývá na významu věta druhá skutkové podstaty kázeňského přestupku – „za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků v závěru služebního hodnocení“. Kázeňským přestupkem je tak i dosahování neuspokojivých výsledků v závěru služebního hodnocení. Žalovaný měl v daném případě za to, že konkrétní jednání žalobce naplnilo znaky kázeňského přestupku a míra jeho škodlivosti byla vyjádřena správním uvážením při jeho uložení.
17. Závěrem žalovaný konstatoval, že práva žalobce nebyla v řízení nijak porušena.

Repliky

18. V podání ze dne 12. 8. 2019 žalobce konstatoval, že žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že se žalobce dopustil kázeňského přestupku tím, že nedosahoval uspokojivých výsledků v závěru služebních hodnocení. Uvedené žalobce považoval za nové rozšíření skutku. Skutečnost, že žalobce dosahoval neuspokojivých výsledků v závěru služebních hodnocení, není zmíněna ani ve výrokové části napadeného rozhodnutí ani v jeho odůvodnění. Pokud Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

se žalovaný touto skutečností při svém rozhodování zabýval, v napadeném rozhodnutí ji neuvedl. Žalobce dále trval na tom, že se v daném případě nejednalo z jeho strany o porušení rozkazu. Nad rámec tvrzení uvedených žalobcem v podané žalobě, žalobce nyní upozornil na hodnocení důkazů žalovaného uvedené na straně 11 napadeného rozhodnutí ve věci opatření důkazu, a to stanoviska Mgr. Ing. I. T., se kterým měl údajně vyšetřující kapitán R. telefonicky hovořit, o čemž byl pořízen úřední záznam. Takto opatřený důkaz nelze podle žalobce hodnotit ani k němu přihlídnout a rovněž o něj nelze opřít závěry napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
20. V souvislosti s výše uvedenou dispoziční zásadou se musel soud zabývat otázkou včasnosti námítky, ve které žalobce namítal, že nebylo možné, aby žalovaný hodnotil a přihlédl ke stanovisku Mgr. Ing. I. T., se kterým měl údajně telefonicky hovořit vyšetřující kapitán R., jako k důkazu a opřít o něj své závěry. Tuto námitku žalobce prvně uplatnil ve své replice ze dne 12. 8. 2019. V § 71 odst. 2 větě třetí s. ř. s. je mimo jiné uvedeno, že rozšířit žalobu o další žalobní body je možné jen ve lhůtě pro podání žaloby. Dle § 72 odst. 1 lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V daném případě jiná lhůta zákonem stanovena není. Žalobu tedy bylo možné rozšířit o nové žalobní body jen ve lhůtě dvou měsíců od oznámení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci. Žalobou napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 30. 4. 2019. Poslední den lhůty pro podání žaloby uplynul v pondělí 1. 7. 2019. Předmětný žalobní bod tedy byl žalobcem uplatněn více než měsíc po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Námitku ohledně nemožnosti přihlídnout ke stanovisku Mgr. Ing. I. T., jako k důkazu, soud vyhodnotil jako opožděnou námitku a s ohledem na výše uvedené se jí nemohl zabývat.
21. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Primárně se soud zabýval přezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí.
23. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Současně soud zdůrazňuje, že není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

24. Žalobce předně vytýkal služebnímu funkcionáři a žalovanému, že se nezabývali nejen jeho námitkami proti samotným primárním záznamům, ale ani jeho námitkami proti postupům vůči žalobci.
25. Na tomto místě soud především zdůrazňuje, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). S ohledem na to, že žalobce své výtky ohledně toho, že se správní orgány obou stupňů nezabývaly jeho argumentací ve vztahu k primárním záznamům a ohledně nesprávnosti postů vůči jeho osobě, nerozvedl, resp. neuvedl, jakými konkrétními námitkami se nezabývaly, mohl se soud těmito námitkami zabývat rovněž pouze v obecné rovině.
26. Soud prostudoval prvostupňové rozhodnutí a shledal, že služební funkcionář v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nejprve uvedl, že s žalobcem bylo zahájeno řízení o kázeňském přestupku na základě postoupeného návrhu vedoucího OKTE na zahájení kázeňského řízení. Služební funkcionář dále konstatoval, že má za to, že byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Dále především odkázal na výpověď vedoucího OKTE vrchního komisaře mjr. Mgr. I. D., který při své výpovědi sdělil, že vyplňování primárních záznamů je zcela zásadní, neboť jedině na jejich základě vznikají samotná odborná vyjádření či znalecké posudky. Pouze na jejich základě lze rekonstruovat odborné vyjádření či znalecký posudek i jiným znalcem tohoto konkrétního odboru. Povinnost jejich řádného vyplňování a vedení vychází z normy a dále i z dokumentů, které jsou součástí systému akreditované laboratoře. Dále služební funkcionář uvedl, že žalobce při ústním jednání konaném dne 14. 11. 2018 ke kázeňskému přestupku, kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s interním dokumentem SMK OKTE, nevypracoval v měsíci červnu 2018 požadovaným způsobem formulář F10, neboť v něm nedostatečně vyplnil primární záznamy zkoumání, a to u dvou zkoumání, konstatoval, že se tohoto pochybení dopustil. Žalobce však namítal, že ve svém jednání spatřuje toliko formální pochybení. Služební funkcionář k tomu uvedl, že provedeným řízením bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce jednal v rozporu s kapitolou 10.7 „Metody zaznamenávání pozorování a výsledků“ Interního dokumentu SMK OKTE Standardní operační postup TRA-1, Zkoumání stop obuvi, platného od 1. 11. 2015, které je služebním předpisem a mimo jiné ukládá povinnost, že výsledky zkoumání se slovně popíší a zaznamenají do formuláře F10 (nově G1) a dále do Protokolu o zkoušce (OV, ZP). Žalobce ignorováním nařízení spojených s chodem akreditované laboratoře OKTE, projevující se v nedostatečném vyplňování Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

primárních záznamů zkoumání oboru trasologie, porušil základní povinnosti policisty podle § 45 odst. 1 písm. a) v souvislosti s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, který stanoví, že služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, čímž spáchal kázeňský přestupek podle § 50 odst. 1 téhož zákona, neboť zaviněně porušil svou služební povinnost. Správní orgán k tomu zdůraznil, že OKTE je akreditovaná laboratoř, což znamená, že musí plnit požadavky, které vycházejí z normy ČSN-EN-ISO/IEC17025:2005, přičemž nastavený systém managementu kvality pravidelně obhájí před nezávislým úřadem, kterým je Český institut pro akreditaci. Dále služební funkcionář v prvostupňovém rozhodnutí podotkl, že žalobce návrh Interního dokumentu SMK OKTE Standardní operační postup TRA-1, Zkoumání stop obuvi, sám zpracoval a následně s ním byl prokazatelně seznámen a proškolen. Služební funkcionář, tak měl za to, že žalobce musel jednoznačně vědět, že svým jednáním může porušit shora popsanou služební povinnost, a pro případ, že ji poruší, s tím byl srozuměn.

27. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že služební funkcionář řádně a přezkoumatelně odůvodnil, proč nepovažuje jednání žalobce, resp. skutečnost, že v měsíci červnu 2018 žalobce nevypracoval požadovaným způsobem formulář F 10, jelikož v něm nedostatečně vyplnil primární záznamy zkoumání, za pouhé formální pochybení, a z jakého důvodu v uvedeném jednání spatřuje porušení služebních povinností žalobce. Z prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá (strana 2 až 3), že služební funkcionář reagoval na námitky a vyjádření žalobce učiněná v průběhu řízení před služebním funkcionářem, a to konkrétně na jeho písemné vyjádření ze dne 2. 7. 2018 a vyjádření při ústním jednání konaném dne 14. 11. 2018. Soud nezjistil, že by služební funkcionář k některé žalobcem uplatněné námitce nepřihlížel.
28. Soud rovněž nepřisvědčil námitkám žalobce, že ani žalovaný se nijak nevyjádřil k jeho odvolacím námitkám ohledně primárních záznamů. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že primární záznamy jsou tvořeny v okamžiku vzniku, je z nich zřejmá postoupnost zjištění a všechny okolnosti a skutečnosti zkoumání. Jedná se o neopakovatelný úkon a slouží ke kontrole porovnání s výstupy posudku. Žalovaný rovněž zdůraznil, že pokud jiný znalec než ten, který zkoumání prováděl, musí obhajovat závěry uvedené v odborném vyjádření, lze je obhájit jen na základě nahlédnutí do řádně vyplněných primárních záznamů. Z tohoto důvodu považoval žalovaný primární záznamy a jejich správné vyplňování za důležité. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, z jakého důvodu žalovaný považoval argumentaci žalobce ve vztahu k primárním záznamům za nedůvodnou.
29. Co se týče argumentace žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho námitkami ohledně postupů vůči jeho osobě, soud uvádí, že musí žalobci přisvědčit, že žalovaný se těmito námitkami v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí skutečně nikde nezabývá. To ovšem nelze klást k tíži žalovaného. Soud prostudoval odvolání žalobce ze dne 8. 2. 2019 a jeho doplnění ze dne 20. 3. 2019 a shledal, že žalobce ani v jednom z podání nenamítal nesprávnost postupů správních orgánů vůči své osobě. Pokud žalobce požadoval, aby se žalovaný uvedeným podrobně zabýval nebo měl za to, že se předmětnou námitkou služební funkcionář zabýval nedostatečně, měl své odvolací námitky blíže specifikovat a rozvést. Ani tuto námitku žalobce tak soud neshledal důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

30. Dále se soud zabýval námitkami žalobce, že se žalovaný nijak nevyjádřil k jeho odvolacím námitkám, a že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí argumentoval tím, že žalobce neuposlechl rozkaz, aniž by blíže vysvětlil, jak dospěl k tomuto závěru.
31. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný nejprve na stranách 2 až 4 žalobou napadeného rozhodnutí zrekapituloval odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a na stranách 4 až 9 shrnul odvolací námitky žalobce, vyjádření služebního funkcionáře k těmto námitkám, doplnění odvolání žalobce a opět vyjádření služebního funkcionáře k tomuto doplnění odvolání. Po prostudování žalobou napadeného rozhodnutí soud zjistil, že se žalovaný řádně zabýval pouze odvolacími námitkami ohledně primárních záznamů a svědeckých výpovědí Mgr. D. a Ing. B. Na odvolací námitky žalobce, že se žádného kárného přestupku nedopustil, a že v jeho formálním pochybení nelze spatřovat porušení služební kázně, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, a že nemohlo jeho jednání dojít takové intenzity, aby se dalo považovat za kárný přestupek, žalovaný ovšem řádně nereagoval.
32. K výtkám žalobce, že se žádného kárného přestupku nedopustil, žalovaný konstatoval, že tuto považuje za nedůvodnou, neboť má za to, že žalobce odmítl opakovaně splnit jasně formulovaný rozkaz nadřízeného služebního funkcionáře vztahující se ke služební činnosti žalobce v neomezeném časovém období. V souvislosti s tím podotkl, že stěžejním mechanismem, na němž je založen výkon služby bezpečnostních sborů, je princip subordinační, z něhož vychází i § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle kterého je příslušník povinen splnit i takový rozkaz vedoucího příslušníka, který je ve zřejmém rozporu s právními předpisy. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 104/2016-52, a následně se věnoval vymezení pojmu rozkaz. Zdůraznil, že rozkaz je individuálním řídicím aktem, kterým nadřízený příslušník závazně přikazuje konkrétně určenému podřízenému příslušníkovi nebo příslušníkům ozbrojených sil či bezpečnostních sborů povinnost něco vykonat nebo se určitého jednání zdržet.
33. Při vypořádání námitek žalobce vztahujících se k tomu, že jednání žalobce není takové intenzity, aby se dalo považovat za kárný přestupek, žalovaný poté odkázal na § 51 odst. 1 zákona o služebním poměru, konstatoval, že při určení druhu a výše kázeňského trestu přihlédl k závažnosti kázeňského přestupku, ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu následků a k okolnostem za nichž byl spáchán. Následně opětovně argumentoval tím, že opakované neuposlechnutí rozkazu nadřízeného služebního funkcionáře dodržovat pracovní postupy představuje závažné porušení služební povinnosti a odvolatel se tak dopustil kázeňského přestupku. Uvedenou námitku shledal tedy žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí jako nedůvodnou.
34. Soud v této souvislosti nemohl přehlédnout skutečnost, že v projednávané věci bylo dne 3. 10. 2018 zahájeno s žalobcem řízení o kázeňském přestupku (viz č. l. 40 správního spisu), neboť byl žalobce podezřelý z porušení základních povinností příslušníka uvedených v § 45 odst. 1 zákona o služebním poměru, jelikož v rozporu s kapitolou 4. 13. 2. 2 normy ČSN EN ISO/EC 17025:2005 a dále v rozporu s kapitolou 10.7 „Metody zaznamenávání pozorování a výsledků“ Interního dokumentu SMK OKTE Standardní operační postup TRA-1, Zkoumání stop obuvi, v měsíci červu 2018 nevypracoval požadovaným způsobem formulář F10 (nově G1), a to nejméně u dvou zkoumání. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poté jednoznačně vyplývá, že služební funkcionář byl toho názoru, že žalobce neplnil své služební povinnosti vyplývající ze služebního předpisu a spáchal tak ve smyslu § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru kázeňský přestupek. K tomuto závěru se poté váže

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

argumentace žalobce v podaném odvolání, resp. jeho odvolací námitky, že se takového přestupku nedopustil. Na uvedené ovšem žalovaný nijak nereagoval. Například neosvětlil, z jakého důvodu má za to, že Interní dokument SMK OKTE Standardní operační postup TRA-1, Zkoumání stop obuvi, považuje za služební předpis, z něhož vyplývají pro žalobce, jakožto příslušníka bezpečnostního sboru služební povinnosti, které musí ve smyslu § 45 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru plnit. Odůvodnění žalovaného se váže výhradně k vysvětlení toho, co je nezbytné rozumět pod pojmem rozkaz a princip subordinace. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nijak neosvětluje, proč považuje na rozdíl od služebního funkcionáře jednání žalobce za porušení rozkazu, a nikoliv porušení služebního předpisu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, k jakému rozkazu či rozkazům se argumentace žalovaného váže. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně uvádí, že žalobce nesplnil jasně formulovaný rozkaz, či že dokonce opakovaně neuposlechl rozkaz nadřízeného, žalovaný tento rozkaz či opakované rozkazy nikde nespecifikuje. Žalovaný ani neuvádí, zda jednání žalobce spočívající v neplnění svých povinností vyplývajících z rozkazu je dalším skutkem, o kterém žalovaný rozhoduje vedle skutku, pro který bylo zahájeno kárné řízení, či nikoliv.

35. Na požadavku, aby se žalovaný řádně vyjádřil, proč má za to, že se žalobce dopustil kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru pro nesplnění povinnosti a řádně odůvodnil, z čeho konkrétně vyplývá, že se kázeňského přestupku dopustil tím, že nesplnil rozkaz je v daném případě nutné trvat. Zprvce z toho důvodu, aby žalobce porozuměl, proč v odvolacím řízení neuspěl. Zadruhé, je dodržení této povinnosti nezbytné z důvodu přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Argumentace žalovaného, proč tvrzení žalobce o tom, že se nedopustil kázeňského přestupku, že se jednalo z jeho strany pouze o formální pochybení nedosahující intenzity kázeňského přestupku, a že v daném případě prvostupňové rozhodnutí nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu, považuje za mylné, je naprosto nedostatečné.
36. S ohledem na uvedené soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť žalovaný nedostál své povinnosti řádně se vypořádat s odvolacími námitkami žalobce.
37. Námitkami, že se žalobce žádného kázeňského přestupku nedopustil, že nebyl v daném případě dostatečně zjištěn skutečný stav věci, že správní orgány vůči žalobci postupovaly diskriminačně, že primární záznamy mají pouze podpůrnou funkci a jeho jednání bylo pouze formálním pochybením, a že v jeho jednání nelez spatřovat porušení služební povinnosti vyplývající z rozkazu, se soud nezabýval, neboť hodnocení těchto námitek by bylo v daném případě ze strany soudu předčasným. Je totiž předně na žalovaném, aby řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil své rozhodnutí.
38. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného výrokem I. rozsudku zrušit dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a bude se tedy muset zabývat odvolacími námitkami žalobce a učinit o nich úvahu. Předmětné ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soudu zároveň umožnilo rozhodnout bez nařízení jednání, ačkoliv žalobce nařízení jednání požadoval. Protože jsou daná pochybení odstranitelná i jen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v řízení před správním orgánem II. stupně, nepřikročil již soud současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.

39. Výrok II. o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 15 342 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu, dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce JUDr. Michala Vejluška po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), replika - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 900 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z částky z částky 2 142 Kč odpovídající DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. ledna 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)